

28 DE FEBRER DEL 2013

Catalina
Gayà

-No m'hauria imaginat mai un sagristà de 20 anys i amb arracada.

-En realitat, en aquesta església hi ha dos sagristans més i jo exerceixo com a sagristà voluntari: ajudo en les diferents tasques que s'han de fer a la parròquia.

-¿Què fa?

-És com una consergeria. El sagristà s'ocupa de tenir cura de l'església, d'obrir-la i tancar-la, de preparar les misses i poca cosa més. Una parròquia ha de tenir un control del que passa mentre està oberta.

-¿Com va arribar a la sagristia de l'església de Sant Jaume?

«En una església no només passen coses divines. Hi ha qui intenta robar coses»

-Tinc un amic que pertany a la confraria de les Angústies i per ell hi vaig ingressar, i des d'allà, vaig sortir com a perfil disponible per ajudar a la parròquia. Vaig arribar als 18 anys. Sóc de Galícia i vaig venir a estudiar a Barcelona.

-¿Què estudia?

-Art a la Llotja. També he estudiat restauració.

-¿Era sagristà a Galícia?

-No. Sóc d'un poblet d'Ourense, de Chandrexa de Queixa. Es pot dir que sempre vaig tenir proximitat amb la parròquia i que hi col·laborava, però no n'era sagristà.

-¿Parla gallec?

-Falo. El meu poble té 15 habitants, però vivíem en un altre llogarret, a prop de Pontevedra, que té uns 20 veïns.

-De 20 persones a tres milions.

Gent corrent

Francisco Gutiérrez És sagristà. Estudia art i, segons diu, treu la fe a través de les arts plàstiques. L'entrevista, al banc d'una església.

JORDI PERDIGÓ

«De petit m'escapava per poder veure esglésies»

-Sí. Per Nadal vaig anar al poble i, de sobte, va ser tornar a entrar en una capsula de silenci. Va ser quan em vaig adonar de l'ofec de la ciutat.

-Això de la capsula de silenci és una mica com aquesta església...

-No s'ho cregui, en aquesta església hi ha bastant tràfec. És una església molt cèntrica i més d'una vegada hem tingut petits ensurts perquè hi ha entrat gent agressiva. En una

església no només passen coses divines. Per aquí passa gent amb molta devoció, gent amb interès monumental i artístic, passen moltes càmeres de fotos, però també gent alterada i que intenta robar alguna cosa. Quan hi ha manifestacions, de vegades hem de tancar perquè ens han tirat ous o hi han fet pintades.

-¿I quin tipus d'art li interessa?

-L'art religiós. La iconografia de Set-

mana Santa m'apassiona. La mare-dedéu em sembla molt interessant perquè pots completar l'estructura amb les teles, és a dir, pots donar-li vida de diferents maneres.

-¿I sap d'on li ve la religiositat?

-No, la meua família no és piadosa i jo sempre he tingut llibertat a casa. Això sí, de petit m'escapava de la mà de la meua mare per poder entrar a les esglésies.

-¿I què diuen els seus companys de la Llotja de la seva vocació?

-Com que no és comú, ho reben amb respecte i interès. I a la meua classe només hi ha ateus, anàrquics, un testimoni de Jehovà, que és molt amic, i jo! Suposo que a tots ens agrada fer el que sentim. Jo trec la meua fe d'una manera plàstica i els meus companys ho respecten.

-¿Es considera un Papa boy?

-iNo! [Riu] A Barcelona visc amb la meua àvia i també hi tinc la meua germana. Ella és biòloga i ballarina.

-¿I és creient?

-No, no es defineix com a catòlica, però és molt més forta que jo, porta més a la pràctica l'essència que compartim.

-¿I la seva àvia?

«A la meua classe de la Llotja hi ha ateus, anàrquics, un testimoni de Jehovà i jo»

-Li explicaré una cosa: la meua àvia, que ja té 85 anys, venia a ajudar en aquesta església quan aquí hi havia unes monges. Quan jo venia a Barcelona, de vacances, m'hi portava.

-Potser li ve d'aquí.

-No, era massa petit. Aquí hi vaig arribar per un amic. El destí m'ha portat al mateix punt. ¿Vol que li ensenyi una cosa?

-Sí.

-[S'acosta a un Crist crucificat que hi ha en un dels laterals de l'església] És la primera peça de gran format que he restaurat. Va ser tot un repte per a mi, per envergadura i per la fe que li té la gent. No és una obra que tingui valor, crec que és dels 50, però va ser molt complicat perquè no té una base plana. És un cos. ≡